

7. března 1943

Moje milá babičko,

úvodem mého dopisu Tě moc a moc pozdravuji. Už je to nějakou dobu, co ses mě jako sedmiletého rozverného, veselého a bezstarostného děvčátka zeptala: „V jakém světě bys chtěla vyrůstat?“ Matně si pamatuji, že jsem ti odpověděla s velmi zasněnou tváří. Myslím, že jsem chtěla víc sladkostí nebo více příležitostí na hraní si venku s kamarády. Prostě jsem Ti odpověděla jako běžné děvče z naší ulice. Ale nyní bych ti chtěla napsat, jaká je má odpověď na tvou otázku dnes.

V mém světě by se už nikdy slunce neschovávalo za mraky a každou noc bych mohla pozorovat hvězdy na obloze. Města a vesnice by nebyly zahaleny do sivých barev. Každý den bych se stýkala se svými kamarády a snad bych i ráda chodila do školy. Odpoledne bychom se koupali v lomu za lesem nebo bychom spolu hráli piškvorky a Člověče, nezlob se. Pak bychom seděli všichni na zápraží, ty bys popíjela kafičko, děda by pokuřoval doutník a společně bychom probírali pro nás velice důležité věci. U nohy by mi podřimoval Alík, který by mě zároveň hlídal a hravě by mě tahal za tkaničku od boty. Mohla bych se rozběhnout úplně bosá po rozkvetlé louce, padnout do voňavé trávy plné kopretin. Jen tak si v ní ležet s rukama za hlavou a nechat na sebe působit okolní přírodu. Bez jakéhokoliv rušivého zvuku. Slyšela bych jen zpěv ptáčků z korun stromů, či jiné hlasy zvěře z blízkého lesa. Neznala bych ve svém světě slova, jako jsou zármutek, bolest, nářek a starost. Plakávala bych jen kvůli rozbitému kolenu. A zbytečně bych nepřemýšlela nad myšlenkou, co bude dál. V ulicích by bylo živo a lidé by se zdravili, měli milý úsměv na tváři a prohodili mezi sebou pár slov. A u našeho rybníka by zase lidé s klidem na srdci krmili kachny. Nebylo by jiných starostí, než těch pár malých, nepodstatných, každodenních. Bylo by dost jídla pro všechny a mohla bych jíst jen to, co mi doopravdy chutná a ne s odporem jíst něco jen proto, abych neměla hlad. Zase by se používala slova, jako děkuji a prosím. Na sídlištích a hřištích by byl slyšet dětský smích. Jediné nemoci, které by nás potkávaly, by byly rýma a kašel. Neprobouzela bych se díky stresu se znatelným strachem ve tváři, že se zase něco někde někomu děje. Mohla bych říct nahlas svůj názor a nenechat si ho jen v hlavě. Mohla bych přeskakovat ploty a kaluže, aniž bych si nějak ublížila. Kostelní zvony by zase každý den vyzváněly a večerní klekání by nás zahnilo do tepla našich domovů. Celá má rodina by mi byla nablízku, neměla bych o ně strach. A co bych si přála ze všeho nejvíce? Mohla bych si zase promluvit s mámou. Hrát si s bráškou. Viděla bych se zase s tátou. A mohla jim říct, jak moc je mám ráda.

Kdybych jen věděla, že si budu někdy přát vidět svět zrovna takhle. Myslela jsem si, že takový svět je samozřejmostí. Vlastně si přeji znovu zpět to, co jsem ve svém dětství zažívala. Pozdravuj ode mne moc dědečka. A pokud budeš moci, pošli mi prosím taky pár řádků. Stýská se mi.

Tvoje vnučka Ester
Koncentrační tábor Osvětim

Kateřina Balcarová, 13 let
ZŠ a MŠ Bystřice, Bystřice 848, 739 95